

זיקוי מורה [גמ' וקא]

עך התקבלות פני הצדקים לבד הוא נמצא דבר גדול מאוד. כי אמרו רבותינו גרוגם לברכה, שמתלמד תבם הוא גדול מן התורה, כמו שאמרו רבותינו גרוגם לברכה (מס' בב' : קמה טפשי שאר אנשי דקטמו מקמי ספר תורה ולא קטמו מקמי נברא רבא. נמצא, שהתלמיד התבם הוא גדול יותר מן התורה. ואצל התורה מצוינו, שאמרו רבותינו גרוגם לברכה ויד וזה במחשבתו, כי המאור שבה מצידי לטוב, מכל שכן אוד הצדק, שהתקבלות בו לבד הוא מועיל לקבלת שאר, ונראי קשוקין לדבר עמו טוב יותר, אך גם ההתקבלות לבד הוא נמצא דבר גדול:

שאר הקדוים [ב' כהאשה]

א. וכן יודעו שני מאמרי רבותינו ויל אשר לכאורה סגרי אהרדי. במשקת קודשין ויל א אהר דבנין קימה לפני ספר תורה, וליין קל וחמר. אה סגרי למדיק עומדים מפניה לא קל שכן. ובמשקת טפח בכ"ם אמרו לטפח. כמה טפשי הני אנשי דקמי טפשי ספר תורה ולא קמי מקמי נברא רבא. והא טעמיות" טרצו שהם טפשי, עמי הארץ אינם יודעש הקל וחמר הנאמר בקודשין, אה סגרי לוקדיה טקדים כר, דאילו היו יודעים ד'לימין הקל וחמר לוקדיה. אה סני היו יודעים הדין שמתקב לעמר סגרי לוקדיה. והר"ן טרצו סוף פרק קמא דקודשין ויד ע"ב טי' הי"ד ר"ה ומהו, ודואי מגלת התורה ערפא, אכל טפשי אינם מבינים, ולא נודע מגלת התורה אלא טי' לוקדיה. שהם יודעים פרוש התורה ומגלים ענינה.

מהרה [ניזי התורה כ"א]

ומביא ראיה כי החכמים הם עצם התורה, שאם לא כן, לא היה בידם כח למעט מן ארבעים מכות, אמלו יש בידם דרשי, מכל מקום אם לא היו החכמים עצם התורה, אין ראוי לפחות דבר מן התורה על ידי החכמים שדרשו או קבלו כר. כי הם פוחתים מן התורה, כי בתורה כתיב בפירוש "ארבעים יבנ". אלא שגם החכמים עצם התורה.

והתורה יש בה כח לפרש התורה¹. ולכן אמר "כמה טפשי דקיימי מקמי ספר תורה, ולא קיימי מקמי נברא רבא", כי גם הם עצם התורה². ולכן יש כח בתלמיד חכם למעט על פי דרשות שלהם חכמתם

דלפי עניני הנזכר לעיל יחבאר פי הכל אמת. סגלה בני צלה אשר נשמתם מעד התורה הקדושה. היא יחס גדולה משגלת התורה במקומה. בסוד ישראל עלו במחשבה, והם בני צלה. וכן טרצו במדרש קהלת נקלה רבה ט"א ט"ב בסופו נהלה א, ח 'והארץ לעולם עמדת' כר. איתא שם, אמר רבי שמעון בר יוחי כתיב (ישעי' סה, טו) בני כימי העין ימי צפי, ואין 'עין' אלא תורה, שצאמר (משל ג, יח) 'עין חיים היא למודים ביה'. וכי מי נבוא בשביל מי. התורה בשביל ישראל או ישראל בשביל תורה. לא תורה בשביל ישראל. אלא תורה שנבאת בשביל ישראל. הרי היא קבנת לעולמי עולמים, ישראל שבראו בוכוונן על אחת כמה וכמה. וכן משמע בבראשית רבה (מ"א ט"ד) אמר רבי אבא בר כהנא, התורה קומה לכסא כבוד שצאמר וכר. רבי (חוני) [האק] ורבי ירמיה קשם רבי שמואל בר רבי' דחגי אהר, מןשכתן של ישראל עדיה לכל דבר. משל לקלן וכי עין שם. ועל נשמות רב בני אדם, אי סגלת התורה [גדולה] על נשמתם. הרי נשולם עקר שני. פי התורה נשמת ישראל.

האילו בס"ת כתיב ארבעים ואחת רבנן בצרי חזא פננ אחת התארח אצל האדמו"ר מאוסטרווצה אחד הרבנים החשובים ושוחח ביניהם בדברי תורה, האדמו"ר מאוסטרווצה אמר חידוש מסולסל וטופלא ער שהרב האורח בודל התפללותו קרא באת ניכר גדול שיוכל לחרש חידוש עמוק ונפלא כזה. ענהו האדמו"ר מאוסטרווצה לא כן, כי הנה מצוינו בדברי הגמרא שקראו לחז"ל נברא רבה חה על סמן הדרשה של ארבעים יבנ ואחו רבנן ובצרו חזא כלומר לא ארבעים מלקות אלא ל"ט מלקות, וקשה הלא היה להם לחז"ל להביא ראיה מפרשה קודמת מספירת העומר אשר הכתוב אומר (ויקרא כג סו) 'חספרו חמישים יום' וחז"ל אומרים רק מ"ט יום, אלא מאי, לא קרא גדול זה היודע לחרש חידושים בתורה, כי אם זה היודע להוריד מכה אחת מעל הודו.

(בית חדק. ליקטיט)

ערך הד"ח ס"ח השלחן

ד ר"א רבות אין. להתחיל לעמוד בפני קול הנושא ס"ח וגם לא נתנו להתחיל בזה (כי ה"ן ס"ח) ואצלנו במחשבינו שנתנו להתחיל ולעמוד וכן כן לעשות יש לזה ראיה בקודשין (ל"ח) ע"ש ובפני ס"ח פסחה ארצ' לעמוד וכן פני הימים תמי' ורק במ"ה הכניחה כדן על קלף כשר. ונכתבה לשם קדושת ס"ח ואין בה מלכות והיא כנתינתה סטיני חיבים לעמוד ובפני נבואים אף שכנינום כהלתם על קלף ולשם וכן פני חס סגילות אין חיבין לעמוד

ב'תן
ס"ח ע"ה
כ"ס

זרה רעה שאדה נא נדע

ועוד לא לעמד ק"ף ק"מ לזה סגל לו כנס פסולים בנ"ח שם כל ז' מדין קודשית ללבוש קדושה ס"ח חמש פלים, שבי' אמתו רשעין לפני סגלן האו' ולחז' שרצים לחר' התישן והרשעין טו בליעור ותבניעם עליו ברכת המזנס וחס טים מ"י בסגול סגול כל הסגר נסבל הנסגון התיבה לו כנס טיבת טיבת חריות בעת טיבת סגול ח"כ כאלו משקין לחו' וטסנין טו לחון טיבות ולחיות טיבו חריות לחי' בנס שר' להחיות שר' הסגר טבני נסבל כלו ומתקן מדומשו. והס' חלמר טכניטיה לחון התיבות המעיינים חר' ומקדש כל הסגר ס'ח ליתא דבטנת הטיבות לר"ך ככל ליתא כנסה נקודות וחס נסבל קול הסגר מלא נקודות וחס טכות מלא כל הסגר נקודות סוף סגול וכל סס וחס טכנסה לר"ך להקדש נסלע נסגול חריותו ול"כ כעלירע חרס סגול כסגר וחס טכנסה כל הקדושה טכנסה ס"ח וכן מהגים נכל יוס' למן הסגרים בכל המקומות נביע כאלנת ס"ח וכן מהגים נכל יוס' למן הסגרים הפסולות והטעורים, ח"ו מלך נכסה טכנסה לל נסבל אלא לוחס טיבה לו ח"ה להכר' אכל מלא כל סגר קדושת ס"ח מליו (נמנ) בנ"לבוש וחי'